

чието на народътъ азъ всичко, всичко штѣх простѣх на Иванка... Асѣньювци освободихъ България не за себе си, а за нейната добродетелитина. И нѣка бѣде благословенъ Иванку, ако България вижда отъ него миръ и спокойствие!...

От. Иванъ (скочва ядосанъ).

Безумне! не видя ли какъвъ миръ и какво спокойствие вижда България отъ Иванка? Злодѣянията на Иванка надминуватъ всичко, а ти го благославяшъ!... Кръвта на Асѣня и на хиляди невинни хорица вика за мѣщение, а ти благославяшъ тогова, който пролива тая кръвъ... Народътъ тегли мѣшки, а ти благославяшъ Иванка, който причинява тѣзи мѣшки!... Иванку тласка българското царство къмъ опропастяване, отдава го въ ръцѣтъ на лошитъ му врагове, а ти благославяшъ Иванка!...

Петъръ (затуля лице съ ръцѣ).

От. Иванъ (гледа го и клати глава).

Безумне! трижъ пò-безумне Петре! кой ти е далъ власть да прощтавашъ? кой ти е далъ право да бѣдешъ студень къмъ народнитъ бѣдствия? Знай, че ти си орудие Божие, назначенъ да прекъсашъ терлилата на народа. Човѣкъ, който се рѣшава да убие най-достойнъ царъ и да се качи на престолътъ му; който, за да се удържи на тоя престолъ, трѣба да мѣчи и да убива народътъ, — такъвъ човѣкъ е злодѣецъ, отхвърленъ отъ Бога, и неговото управление не може да бѣде друго, освѣнъ страшенъ бичъ Божи... Не чу ли охканията на народътъ? Не видя ли мѣкитъ му?

Петъръ (умолително).

Млѣкни, отче!

От. Иванъ.

Кажи, кой ти е далъ право да се отказвашъ отъ онова, което ти налага най-светата твоя длѣжностъ? Ти си братъ на Асѣня. Ти си длѣженъ — чувашъ ли? длѣженъ си да оттървешъ Българскиятъ народъ отъ Иванкувитъ злодѣяния, длѣженъ си да спасешъ българското царство отъ съвършенното му загинване. И, (съ въздигнатъ и натрѣтенъ гласъ) Петре! ако